

## **A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A ...Megyei Bíróság ....(... szám alatti) pártfogó ügyvéd és ... (... szám alatti) törvényes képviselő által képviselt kiskorú ... (... szám alatti) felperesnek - ...(... szám alatti) ügyvéd által képviselt ... (... szám alatti) I. rendű, és ....jogi előadó által képviselt...Biztosító Zrt.  
(... szám alatti) III. rendű alperes ellen kártérítés iránt indult perében meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

A megyei bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 125.000.- (egyszázhuszonötezer) forint, a II. rendű alperesnek pedig 80.000.- (nyolcvanezer) forint perköltséget.

A felperes az eljárásban 100 %-ban pervesztes, pártfogó ügyvédjének munkadíját az állam viseli.

A feljegyzett kereseti illetéket, és az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a ... Ítéletáblához címzett, a ...Megyei Bíróságon 3 példányban benyújtott fellebbezéssel lehet élni.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a ... Ítéletábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, vagy az ítélet indokolására irányul. A felek kérelmére a bíróság tárgyalást tart.

A megyei bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbezési idő lejártá előtt előterjesztett kérelmük alapján kérhetik, hogy a ... Ítéletábla fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

Az ítélet ellen a fellebbezést előterjesztő fél számára a .... Ítéletábla előtti eljárásban a jogi képviselőt kötelező.

### **I n d o k o l á s :**

A megyei bíróság a következő tényállást állapította meg.

2009. augusztus 14. napján 9 óra 55 perc körüli időpontban ...községben a .... szám alatti ház előtt az I. rendű alperes az általa vezetett ... forgalmi rendszámú terepjáróval elütötte a jobboldali vízelvezető árokból elé futó kiskorú felperest.

A balesetre úgy került sor, hogy a gépjárművel szemben az úttest melletti vízelvezető árokban közlekedett a kiskorú felperes. Nyugodtan, egyenesen haladt, édesanyja és nagymamája kb. 10

méterre volt mögötte lemaradva. A gyermek egyszercsak hirtelen irányt változtatott és az árokból a gépjármű elé szaladt. A baleset következtében a kiskorú felperes súlyos, életveszélyes sérüléseket szenvedett. Az I. rendű alperes ... alkalmazásában áll, a gépkocsival dolgozni indult ... és ... együtt. ... az I. rendű alperes mellett ült a gépjárműben, míg ... hátul foglalt helyet. Az I. rendű alperes által vezetett tehergépkocsi forgalmi engedélybe bejegyzett tulajdonosa és üzemben tartója a ... Kft, amely a gépjárműre a baleset időpontjában a II. rendű alperesnél érvényes kötelező felelősség biztosítási szerződéssel rendelkezett. Az I. rendű alperes 2008. november 7-e óta rendelkezik jogosítvánnyal, a perbeli gépjárművet kb. hetente egyszer vezette.

A ... Megyei Rendőr-főkapitányság Közlekedésrendészeti Osztálya a 2009. december 7. napján kelt .... bü. számú határozatával a baleset miatt elrendelt nyomozást bűncselekmény hiányában megszüntette. A határozat indoklásában foglaltak szerint a balesettel összefüggésbe hozhatóan nem állapítható meg a közlekedési szabályok megsértése a járművezetővel szemben, ezért a baleset bekövetkeztében büntetőjogi felelősség nem terheli. Az indoklásból kitűnően az eljárás során igazságügyi műszaki szakértő került kirendelésre, aki szakvéleményében megállapította, hogy a gyalogos sérülésével kapcsolatos orvosi adatok alapján 50 km/órát meghaladó. jármű ütközési sebesség semmi esetre sem igazolható, nem reális. Ugyanakkor 40-50 km/óra közötti ütközési sebességgel az elzuhanás a gyermek sérülésének mértéke, illetve a tehergépkocsi megállási helyzete teljes mértékben egyeztethető. A szakértő meghatározta a gépjármű elütéskori sebességét, mely a szakvélemény szerint az elütéskor 40-50 km/óra közötti tartományban lehetett, ezen belül kb. 43-48 km/óra intervallumban határozható meg. Megállapította a szakértő azt is, hogy a behaladási időket és a járműsebességet figyelembe véve a gyermek mind a megengedett, mind az alkalmazott sebesség tekintetében féktávolságon belül haladt be a jármű elé, tehát fizikailag lehetetlen volt az ütközés elkerülése a járművezető részéről az átlagos emberi reakcióidőket figyelembe véve. Tehát sem késedelmes észlelés, sem késedelmes cselekvés nem róható fel a járművezető részére. Kifejtette továbbá a szakértő, hogy a gyermek hozzátartozóinak vallomásából származó vélelmezett sebesség túllépés sem az elütési sérülések, sem a gépkocsi (bemutatott) megállási helyzete alapján nem reális. Még vészfékezés esetén is legalább 20-30 méter ütközési helytől mért túlfutásnak kellett volna megvalósulnia. Valamint fizikailag irreális a gyermek hozzátartozóinak elmondása abban a tekintetben is, miszerint a jármű ki tudta volna kerülni őket úgy, hogy az elütött gyalogos mögött haladtak 2-3 méterre az úttesten, abból elfoglalva kb. 1 méter szélességű térrészt. Az elkörmányzás ilyen távolságban nem kivitelezhető.

A megszüntető határozat ellen a kiskorú felperes törvényes képviselője panaszt terjesztett elő, melyben a nyomozás folytatását, újabb szakértő kirendelését, a helyszíni szemle megismétlését és újabb döntés meghozatalát kérte. Előadta, hogy az eljáró hatóság az ő és édesanyja vallomását figyelmen kívül hagyta, ugyanakkor elfogadta az autóban ülő utasok által elmondottakat, a helyszíni szemle pedig nem a tényeket tárta fel. Hangsúlyozta, hogy a baleset nem az úttesten, hanem az árokban történt.

A ...Városi Ügyészség a 2009. december 21-én kelt .... Közl. számú határozatával a panaszt, mint alaptalant elutasította. Határozatának indoklásában kiemelte, hogy a helyszíni szemle törvényes, alapos és szakszerű volt, a tényállás pedig kifejezetten a szemle, és az annak alapján készült kategorikus megállapításokat tartalmazó igazságügyi műszaki, szakértői véleményen - nem pedig a gépkocsivezető és utasa által elmondottakon - alapul. A szemle során rögzítésre került nyomok és anyagmaradványok alapján meghatározható volt az elütési pont, ami a panaszos állításával szemben nem az árokban, hanem az úttest jobb szélén található. A szakértői megállapítások szerint a gépkocsivezető azonnali vészfékezéssel is csak abban esetben kerülhette volna el az elé szaladó gyermek elütését, ha a fékezés előtt 21-24 km/óra sebességgel halad. Mivel ráadásul a tehergépkocsi

a gyalogoshoz képest elsőbbségi helyzetben közlekedett, így a járművezetőt büntetőjogilag csak is un. „lassító fékezési kötelezettség” terhelte; lassító fékezéssel pedig az I. rendű alperes csak akkor állhatott volna meg a gyermek előtt, ha a veszélyhelyzet észlelésekor sebessége 15-17 km/óránál alacsonyabb lett volna. Ilyen alacsony sebesség alkalmazására az I. rendű alperest jogszabályi előírás vagy közlekedési jelzés nem kötelezte, ezért a nyomozó hatóság megszüntető határozata megalapozott és törvényes.

A felperes keresetében az alpereseket egyetemlegesen 5 millió forint nemvagyonai kár, valamint havi 30.000.- forint járadék megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 345. § (1) bekezdése alapján. Kereseti kérelmét arra alapította, hogy a büntető eljárás során a valóságtól eltérő módon került megállapításra a tényállás, hiszen édesanyjának illetve nagymamájának tanúvallomását nem vették figyelembe, a meghatározó az autóban ülő személyek előadása volt. Hivatkozott arra is, hogy az I. rendű alperes a megengedett sebességnél gyorsabban közlekedett, nem volt féknyom sem, továbbá, hogy az elütésre nem az úton, hanem az árokban került sor. Utalt arra, hogy a polgári ügyben eljáró bíróságot a büntető eljárás során megállapított tényállás nem köti, ezért a tényállás megállapítása körében bizonyítási indítványokat terjesztett elő. Így kérte nagymamája, ..., ..., ... tanúkenti meghallgatását, helyszíni tárgyalás tartását, igazságügyi műszaki szakértő kirendelését.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a kereset a hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében vele szemben nem, csupán a károkozó gépjárműre kötelező felelősség biztosítást kötő biztosítóval szemben érvényesíthető. Előadta továbbá, hogy a büntető eljárás során megállapított tényállás a felperes állításával szemben nem az I. rendű alperes, és a gépkocsi utasai által elmondottakon, hanem az objektív bizonyítékokon, így a helyszíni szemle, a rögzített anyagmaradványok, és az igazságügyi műszaki szakértői vélemény megállapításain alapul. Az így megállapított tényállás alapján pedig a nyomozó hatóság bűncselekmény hiányában megszüntette a nyomozást, vele szemben a közlekedési szabályok megsértése, és büntetőjogi felelőssége nem volt megállapítható. Álláspontja szerint mind a balesetet megelőzően, mind annak során tanúsított magatartása a jogszabályi előírásoknak és a szabályokat meghaladó elvárhatóság követelményeinek megfelelt, így jogellenes magatartás részéről nem valósult meg. Minde mellett arra is hivatkozott, hogy a kiskorú felperes a közlekedési szabályok megsértésével olyan időben ugrott az általa vezetett jármű elé, hogy a szabályosan vezetett gépkocsit sem megállítani, sem haladási irányából megfelelően eltéríteni már nem lehetett. A Ptk. 345. § (1) bekezdésének második mondata szerint a fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytató mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik. A baleset oka pedig elháríthatatlan külső körülmény, a kiskorú felperes szabályszegő, hirtelen, és váratlan magatartása volt, ugyanis a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a kiskorú felperes a megengedett és az annál alacsonyabb alkalmazott sebességhez képest is féktávolságon belül szaladt a jármű elé. Hangsúlyozta azt is, hogy a perbeli esetben a konkrét, fokozott veszéllyel járó tevékenységekre vonatkozó előírások megtartásán túlterjedő előrelátás, óvatosság tanúsítása is megvalósult a részéről. Ezt a büntető eljárásban beszerzett szakvélemény alátámasztja azzal, hogy a szakértő részére „korai cselekvést véleményezett” vagyis megállapította, hogy „a gépkocsivezető reakciópontja az elütés előtt 11-13 méter távolságban jelölhető meg. Ha a bemutatási helynél megállt, akkor vagy észlelte a gyermek elindulását, de legalábbis a lába ekkor már a féken lehetett.

Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint felelőssége még a veszélyes üzemre vonatkozó speciális rendelkezések alapján sem állapítható meg. Végül arra is hivatkozott, hogy a felperesi törvényes képviselő a gyermeket tőle jelentősen eltávolodva engedte közlekedni, ezért maga sem úgy járt el a gyermek felügyelete körében, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, s e felróható magatartása a baleset bekövetkeztében közrehatott. Ezért kárfelelőssége esetleges

megállapíthatósága esetére a Ptk. 339. §-ában, és 347. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra alapítottnan a keletkezett kárért felelősséggel tartozik, tehát kármegosztás alkalmazására is sor kerülhet. Kérte továbbá a felperes bizonyítási indítványainak az elutasítását.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy az mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozatlan. Érvelése szerint a II. rendű alperesi biztosított ugyanis mentesül a veszélyes üzemi felelősség alól, hiszen a perbeli káreseményt a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan ok, azaz a felperes elháríthatatlan magatartása idézte elő azzal, hogy féktávolságon belül haladt a gépkocsi elé. Kifejtette, hogy a büntető eljárás során kirendelt igazságügyi műszaki szakértő véleménye teljes mértékben alátámasztja az álláspontját. Ezen szakvéleményben foglalt megállapítások a helyszíni szemlén rögzített objektív adatokon és a balesetet, illetve a perbeli gépkocsi haladását közvetlenül észlelő utasok, az I. rendű alperes, és ... nyilatkozatain alapulnak. Arra az esetre, ha a bíróság a fenti védekezését nem osztaná, előadta, hogy a felperes gondozója (...) is közrehatott a káresemény bekövetkezésében, mert azt megelőzően nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható lett volna.

A felperes részéről ..., ...tanúk meghallgatására, valamint igazságügyi műszaki szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítvány elutasítását kérte, ugyanakkor indítványozta a gépkocsi utasainak, ... és ... a tanúkenti meghallgatását az I. rendű alperes személyes meghallgatása mellett.

A felperes keresete az alábbiak szerint megalapozatlan:

A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 345. § (1) bekezdése szerint, aki fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytat, köteles az ebből eredő kárt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik. Ezeket a szabályokat kell alkalmazni arra is, aki az emberi környezetet veszélyeztető tevékenységével másnak kárt okoz.

A (2) bekezdés szerint nem kell megtéríteni a kárt annyiban, amennyiben a károsult felróható magatartásából származott.

A 348. § (1) bekezdése kimondja, hogy, ha alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős. E szabályt kell alkalmazni akkor is, ha szövetkezet tagja okoz a tagsági viszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt.

Az 559. § (1) bekezdése értelmében felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosított követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése alól, amelyért jogszabály szerint felelős.

Ugyanezen paragrafus (2) bekezdése szerint a biztosító a megállapított kártérítési összeget csak a károsultnak fizetheti; a károsult azonban igényét közvetlenül a biztosító ellen nem érvényesítheti.

A gépjármű üzemen tartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 1. § b) pontja szerint üzemen tartónak minősül a gépjármű tulajdonosa, vagy a telephely szerinti ország hatóságai által kibocsátott okiratba bejegyzett üzemen tartója.

Ezen rendelet 8. § (1) bekezdésének első mondata akként rendelkezik, hogy a károsult kártérítési igényét e rendelet alapján a biztosítási szerződés keretei között a károkozó gépjármű üzemen tartójának e rendelet szerinti biztosítójával szemben közvetlenül, vagy a Kártalanítási Számla kezelőjével szemben is jogosult érvényesíteni.

A Ptk. fent idézett 345. § (1) bekezdése szerint a veszélyes üzem károkozásáért a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatója, vagyis az üzemben tartó felel. Az üzemben tartó azonban nem feltétlenül azonos a közvetlen károkozóval.

A fentiekben ismertetett tényállás szerint a perbeli esetben a közvetlen károkozó a gépjármű vezetője, vagyis az I. rendű alperes volt, míg az üzemben tartó a perben nem álló ...Kft, amely a gépjárműre a II. rendű alperesnél a baleset időpontjában kötelező felelősségbiztosítási szerződéssel rendelkezett.

A közvetlen károkozó az üzemben tartó mellett az általános felelősségi szabályok szerint perelhető, amennyiben a károkozó nem az üzemben tartó alkalmazottja. Ekkor ugyanis harmadik személlyel szemben nem a közvetlen károkozó, hanem a munkáltató felel a Ptk. 348. § (1) bekezdése szerint. A perbeli esetben az I. rendű alperes utastársaival, ... és ...munkába indult, amikor a balesetre sor került, így az munkaviszonyával összefüggésben keletkezett, tehát a kártérítési követelés nem az I. rendű alperessel, hanem munkáltatójával szemben lett volna érvényesíthető.

Ezért a megyei bíróság a felperes I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét a fentiekben kifejtettek szerint elutasította.

Ezt követően a megyei bíróság a II. rendű alperes felelősségét vizsgálta, ugyanis a perben nem vitás tény, hogy a perbeli gépjármű üzemben tartója a ... Kft a II. rendű alperesnél a baleset időpontjában érvényes kötelező felelősségbiztosítási szerződéssel rendelkezett. A felelősségbiztosítási szerződésekre vonatkozó általános Ptk.-beli szabályozástól eltérően pedig a 190/2004. (VI. 8) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdése szerint a károsult kártérítési igényét a biztosítóval szemben közvetlenül is jogosult érvényesíteni.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmének lényege az volt, hogy a kártérítési felelősség alól mentesül, mivel a kárt a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan ok, azaz a felperes azon magatartása idézte elő, hogy féktávolságon belül lépett a gépjármű elé.

A felperes keresetlevelében arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes ellen folytatott büntető eljárásban a tényállás helytelenül került megállapításra. Az I. rendű alperes, valamint a gépjármű utasainak vallomásaival szemben nem vették kellően figyelembe a felperes édesanyjának, illetve nagymamájának vallomását. Olyan érdektelen tanú is volt, nevezetesen ..., akit a nyomozó hatóság nem hallgatott ki.

Ugyancsak nem került meghallgatásra ... sem, aki előtt az I. rendű alperes elismerte felelősségét és azt is, hogy 50 km/óra helyett 70 km/óra sebességgel közlekedett.

A megyei bíróság a bizonyítási eljárás során fogantatosította a felperes törvényes képviselőjének, ..., valamint az I. rendű alperesnek a személyes meghallgatását, továbbá tanúként hallgatta meg a felperes nagymamáját, ..., valamint a gépjármű utasait, ...és ..., akik fenntartották a büntető eljárásban tett vallomásukat. Lényegében azzal egyezően nyilatkoztak, illetve az időmúlás folytán már nem emlékeztek pontosan a részletekre, és amennyiben ebből eltérés adódott, akkor a korábban tett vallomásra utaltak vissza. A büntető eljárás során ... tanúkenti meghallgatására nem került sor, aki vallomásában azt adta elő, hogy az elütés az árokban történt, a gyermek mellett ment párhuzamosan az édesanyja az úttesten befelé, míg a nagymama távolabb volt. Arról nem tudott beszámolni, hogy a kiskorú felperes hogyan került az autó elé. Elmondta továbbá, hogy vezetői engedéllyel nem rendelkezik, de álláspontja szerint az autó gyorsabban ment, mint a többi jármű szokott.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a polgári perben eljáró bíróságot a büntető eljárás során megállapított tényállás nem köti, ugyanakkor a büntető eljárás során beszerzett bizonyítékok, így az igazságügyi műszaki szakértői vélemény is szabadon felhasználható.

Ennek vizsgálata során a megyei bíróság megállapította, hogy a felperes hivatkozásával szemben ezen szakvélemény a helyszíni szemlén rögzített adatok mellett nem kizárólag az

I. rendű alperes és a gépjármű utasai tanúvallomásán alapult, hiszen a szakértőt a nyomozó hatóság kifejezetten nyilatkoztatta abban a tekintetben, hogy a felperesi nagymama, ... tanúvallomásában elmondottak megfelelnek-e a realitásnak a baleset bekövetkezésének módjára vonatkozóan, illetve a szakértő a gépjármű elütési sebességének elemzése körében külön is kitért arra, hogy a sértetti vallomásból származó 70 km/óra sebesség miért nem reális, tehát a szakértő szakvéleményének elkészítése során a felperesi állításokat is értékelte.

Jelen peres eljárásban lefolytatott bizonyítás során pedig nem merült fel olyan, a büntető eljárás során fel nem tárt tény, amely indokoltá tette volna a már rendelkezésre álló igazságügyi műszaki szakértői vélemény kiegészítését, illetve újabb szakvélemény beszerzését. ... újonnan meghallgatott tanú ugyan azt adta elő vallomásában, hogy a felperesi édesanya a gyermekkel párhuzamosan haladt az árokban, amikor az elütésre sor került, azonban ez a vallomás ellentmond a perbeli baleset valamennyi szemtanújának vallomásával, illetve különleges szakértelem nélkül is megállapítható, hogy a tanú által elmondottak valósága esetén a gépjárműnek a felperes édesanyját is el kellett volna ütnie.

Ezért a megyei bíróság a felperesnek az újabb igazságügyi műszaki szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát elutasította.

A fentiekből következően szükségtelen volt helyszíni tárgyalás tartása, illetőleg ... tanúkenti meghallgatása is, mivel a tanú a felperes állítása szerint sem volt közvetlen szemtanúja az eseményeknek, csupán az I. rendű alperestől származó információkkal rendelkezik a gépjármű balesetkori sebességére vonatkozóan, amely az objektív adatokon, méréseken, elemzéseken alapuló műszaki szakértői véleménnyel szemben jelentőséggel nem bír. Egyébként is a szakértő szakvéleményében külön kifejtette azt, hogy a 70 km/óra sebesség miért nem reális.

Mindezekre tekintettel a megyei bíróság a felperes ezen bizonyítási indítványait is elutasította.

A megyei bíróság álláspontja szerint a perben rendelkezésre álló igazságügyi műszaki szakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható, hogy a kiskorú felperes az I. rendű alperes által vezetett és a megengedettnél alacsonyabb sebességgel haladó gépjármű elé a féktávolságon belül szaladt be, mégpedig a tanúvallomások szerint olyan hirtelen irányt változtató mozdulattal, amelyre a jármű vezetője a körülményekből nem számíthatott, így terhére az elvárható körültekintés elmulasztása sem róható fel.

Mindezekre tekintettel a megyei bíróság megítélése szerint az üzemben tartó a Ptk. 345. § (1) bekezdésének második fordulata alapján a felperest ért kárért felelősséggel nem tartozik, ezért a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben az előbb kifejtettek alapján elutasította.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek perköltségének a megfizetésére. Az I. rendű alperes perköltségét a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján 5.000.000.- forint összeg alapul vételével annak 10 %-át kitevő összegben, mint ügyvédi munkadíjban jelölte meg azzal a bejelentéssel, hogy jogi képviselője ÁFA-

köteles. A II. rendű alperes perköltségét a jogi képviselő ellátásával összefüggésben a Pp. 67. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendeletben foglaltak szerint kérte megállapítani.

A megyei bíróság mérlegelve az I. rendű alperes jogi képviselőjében kifejtett ügyvédi tevékenységet, az I. rendű alperes javára járó perköltség összegét 100.000.- forint + 25.000.- forint ÁFA ügyvédi munkadíjban, míg a II. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült jogtanácsosi munkadíjat 80.000.- forint + ÁFA összegben állapította meg, a 32/2003.

(VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján.

A perben a felperes teljes személyes költségmentességben részesült, így a feljegyzett kereseti illetéket és az állam által előlegezett költséget helyette az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.)

IM. rendelet 14. §-a alapján.

A megyei bíróság a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes 100 %-os pervesztessége folytán párfogó ügyvédjének munkadíját az állam viseli.

A fellebbezés lehetősége a Pp. 233. § (1) bekezdésén alapszik.

..., 2011. június 14. napján

Dr. ... Andrea sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő